ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ VITTORIO FARNESE

Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΜΠΙΑΝΚΑΣ

ΣΑ χρόνια κι' ἂν περάσουν, δὲν θὰ μπορέσω νὰ ξεχάσω ποτὲ ἕνα φοβερὸ ἔγκλημα ποὺ ἔκαμά στὴ ζωή μου!... Ἕνας τρομερὸς ἐφιάλτης μὲ βασανίζει κάθε τόσο, ὅταν γυρίζει ἡ σκέψη μου στὰ παλιὰ κι' ἕνα φάσμα ἀπειλητικὸ κι' ἐκδικητικὸ ὀρθώνεται μπροστά μου. Μάλιστα!... Τὸ φάσμα τῆς Μπιάνκας Ντονάτι, μιᾶς χαριτωμένης νέας ποὺ ἐχάθηκε ἐξ αἰτίας μου, ἀπὸ μιὰ ἀπερισκεψία μου, ἀπὸ μιὰ ἐγκληματικὴ φάσα.

Ἀπὸ τὰ παιδικά μου χρόνια, ἡ Μπιάνκα ἦταν ἡ μοναδικὴ συντροφιά μου. Μιὰ μικροσυγγένεια ποὺ ἕνωνε τὶς οἰκογένειές μας, μοῦ ἐπέτρεπε νὰ πηγαίνω συχνὰ στὸ σπίτι της κι' ἐκείνη νἄρχεται στὸ δικό μου. Ἐκάναμε μαζὺ μακρινοὺς περιπάτους, φλυαρούσαμε, διασκεδάζαμε. Κανεὶς ὡστόσο δὲν ὑποπτευόταν τὸ φλογερὸ αἴσθημα ποὺ πλημμύριζε τὴν καρδιά μου...

Ὡστόσο δὲν μπόρεσα νὰ ὑπομείνω πειά, κι' ἕνα δειλινὸ ποὺ καθόμαστε στὴ βεράντα τοῦ σπιτιοῦ τῆς Μπιάνκας, τῆς ἐξομολογήθηκα τὸν ἔρωτά μου. Ἡ Μπιάνκα μ' ἄκουγε χαμογελῶντας εἰρωνικά. Κι' ὅταν, τέλος τῆς φανέρωσα πὼς εἶχα τὴν ἀπόφασι νὰ τὴν κάμω γυναῖκα μου, ἐκείνη ἐγύρισε καὶ μοῦ ἀπάντησε:

— Δὲν εἶσαι πλασμένος γιὰ σύζυγος, φίλε μου. Ξέρω πολὺ καλὰ πὼς σ' ἀρέσουν τὰ μακρυνὰ ταξείδια. Δὲν μπορεῖς νὰ στερειώσης νοικοκυριό. Ἐγὼ θὰ παντρευτῶ μ' ἕναν ἄντρα φιλήσυχο, ποὺ νὰ μὴ τοῦ ἀρέσουν ἡ περιπέτειες.

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ τῆς Μπιάνκας, ποὺ ἀπέκρουε τόσο σκληρὰ τὸν ἔρωτά μου, μ' ἔκαμε ἔξω φρενῶν κι' ἀποφάσισα νὰ τὴν ἐκδικηθῶ. Ἐπλασσα λοιπὸν ἕνα φανταστικὸ πρόσωπο, στὸ ὁποῖο ἔδωσα τ' ὄνομα Πεπῖνο Μπελλίνι καὶ εἶπα πὼς ἦταν φίλος μου ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο. Τὸν στόλισα μ' ὅλα τὰ προσόντα ποὺ μποροῦσαν νὰ συγκινήσουν τὴ γλυκειὰ κι' ὀνειροπαρμένη Μπιάνκα. Εἶχε ζωηρὰ χαρακτηριστικά, ἀθλητικὸ πασόστημα κι' εὐγενικοὺς τρόπους...

Εἶπα ἀκόμα τῆς Μπιάνκας ὅτι εἶχα δεῖξει μιὰ φωτογραφία της στὸ Μπελλίνι κι' ὅτι αὐτὸς τὴν εἶχε βρεῖ πολὺ ὡραία, πολὺ γοητευτική.

Εἶχα φτάσει ἔτσι στὸ σημεῖο νὰ μιλῶ γιὰ τὸν φανταστικὸ αὐτὸ Μπελλίνι σ' ὅλους τοὺς γνωστούς μου, στοὺς οἰκείους μου καθὼς καὶ στοὺς γονεῖς τῆς Μπιάνκας ἀκόμα. Κι' ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἐπαίνους ποὺ ἔλεγα γι' αὐτόν, οἱ γονεῖς τῆς Μπιάνκας ἀρχίσαν νὰ πιστεύουν πὼς ὁ νέος αὐτὸς ἦταν μοναδικὸς γαμπρὸς γιὰ τὴ μοναχοκόρη τους.

Εἶχα πεῖ ἀκόμα πὼς ὁ πατέρας τοῦ φανταστικοῦ μου φίλου ἦταν ἀνώτερος διοικητικὸς ὑπάλληλος. Ὁ πατέρας τῆς Μπιάνκας ἦταν ἐργοστασιάρχης καὶ ἀρκετὰ πλούσιος. Καὶ τοῦ φαινόταν πολὺ παράξενο πῶς ὁ νέος Μπελλίνι δὲν ἀποφασίζε νὰ τοὺς ἐπισκεφθῆ...

* * *

Ὁ καιρὸς ἐντωμεταξὺ περνοῦσε! Ἡ Μπιάνκα ἦταν πειὰ ξετρελλαμένη μὲ τὸν φανταστικό μου φίλο. Ἐπειδὴ δὲ διαρκῶς μ' ἐνοχλοῦσαν νὰ τοὺς τὸν παρουσιάσω, γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπ' αὐτὴ τὴ φασαρία, ἀναγκάστηκα νὰ τοὺς διηγηθῶ κάποιο παραμύθι περὶ ἐπιστημονικῆς ἀποστολῆς τοῦ Μπελλίνι στὶς ἀποικίες τῆς Ἀφρικῆς. Τοὺς εἶπα πὼς ὁ Μπελλίνι ἀναγκάστηκε νὰ φύγη βιαστικὰ κι' ὅτι ἦταν πολὺ στενοχωρημένος γιατὶ δὲν ἐπρόλαβε νὰ ἰδῆ μιὰ νέα ποὺ τὴν ἔβρισκε τόσο συμπαθητικὴ ἀπὸ τὴ φωτογραφία της κι' ἀπὸ τὶς περιγραφές μου.

Ἡ Μπιάνκα ἄρχισε ἀπὸ τότε νὰ ὑποφέρη φριχτὰ γιὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ ἀνυπάρκτου Μπελλίνι. Μὰ ἐγὼ ἤμουν τόσο ἐλαφρόμυαλος, ὥστε δὲν ἐννοοῦσα τὸ καλὸ ποὺ ἔκανα. Τὸ παιχνίδι αὐτό, ἡ ἀπάτη αὐτή, μοῦ φαινόταν πολὺ διασκεδαστική.

Μιὰ μέρα ἀνεκάλυψα στὴν προθήκη κάποιου φωτογράφου, τὴ φωτογραφία ἑνὸς νέου πολὺ ὤμορφου, μὲ ἀθλητικὸ παράστημα καὶ κάσκα στὸ κεφάλι. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ ἐταίριαζε πολὺ μὲ τὴ σιλουέττα τοῦ φανταστικοῦ μου φίλου, ποὺ εἶχα περιγράψει στὴ Μπιάνκα.

Τὴν ἔκλεισα λοιπὸν σ' ἕνα φάκελλο καὶ τὴν ἔστειλα σ' ἕνα φίλο μου ποὺ βρισκόταν σὲ κάποια ἀποικία τῆς Ἀφρικῆς, παρακαλῶντας τον νὰ μοῦ τὴν ξαναστείλη μαζὺ μ' ἕνα γράμμα, τοῦ ὁποίου τοῦ ἐσώκλεια τὸ σχέδιο. Στὸ γράμμα αὐτὸ θὰ μοῦ περιέγραφε τὶς χῶρες ποὺ ἐπεσκέφθη καὶ τὶς σοβαρὲς μελέτες ποὺ ἔκαμε ἡ ἀποστολή.

Θὰ μοῦ ἔγραφε ἀκόμα ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ ἐπέστρεφε καὶ ὅτι θὰ ἦταν εὐτυχὴς ἂν τὸν παρουσίαζα στὴ σινιορίνα Μπιάνκα Ντονάτι, τὴν ὁποία δὲν εἶχε ξεχάσει οὔτε στιγμή. Τὸ γράμμα αὐτὸ θὰ ἔφερε τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Μπελλίνι, φυσικά, καὶ θὰ περιεῖχε καὶ τὴ φωτογραφία τοῦ ἀγνώστου νέου, ὡς φωτογραφία δική του.

Ὅλος ὁ κόσμος πίστεψε πειὰ τὴν τεχνικὴ αὐτὴ ψευτιά μου. Ἡ Μπιάνκα, ὅταν τῆς ἔδωσα κι' ἐδιάβασε τὸ γράμμα τοῦ ἀνύπαρκτου Μπελλίνι κι' εἶδε καὶ τὴ φωτογραφία του, ἐδάκρυσε ἀπὸ τὴ χαρά της. Ἦταν κατενθουσιασμένη μὲ τὸν φανταστικὸ φίλο μου. Μὲ παρεκάλεσε, μάλιστα, ὅταν θὰ τοῦ ἔγραφα—καὶ μοῦ συνέστησε, θυμᾶμαι, νὰ τοῦ γράψω γρήγορα—νὰ τοῦ διεβίβαζα «τὸ θαυμασμό της καὶ τὴν ἐξαιρετικὴ της ἐκτίμησι».

Τὴ διεβεβαίωσα φυσικὰ ὅτι θὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν παράκλησί της καὶ τῆς χάρισα τὴ φωτογραφία τοῦ φανταστικοῦ μου φίλου, τοῦ ἰδανικοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της. Ἐκείνη τὴν ἔβαλε σὲ μιὰ ἐπίχρυση κορνιζοῦλα καὶ τὴν εἶχε διαρκῶς πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι τῆς κρεββατοκάμαράς της. Κάθε φορὰ δὲ ποὺ πήγαινα σπίτι της, μὲ τραβοῦσε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ μοῦ ἔδειχνε τὸν ἐκλεκτὸ τῆς καρδιᾶς της. Ἔπαιρνε τὴν κορνιζοῦλα στὰ χέρια της, κύτταζε ἐκστατικὰ τὴ φωτογραφία, τὴν ἔσφιγγε μὲ λατρεία πάνω στὴν καρδιά της, κι' ἀναστενάζοντας βαθειὰ μὲ ρωτοῦσε μὲ περίλυπο ὕφος:

— Μὰ πότε, ἐπιτέλους, θὰ ξαναγυρίση;

Ὁ Μπελλίνι ὅμως, δὲν μποροῦσε φυσικὰ νὰ ξαναγυρίση... γιατὶ δὲν ὑπῆρχε. Κι' ἐγώ, ἐπειδὴ ἔβλεπα πὼς ἡ καϋμένη ἡ Μπιάνκα ἦταν διαρκῶς σκεπτικὴ καὶ μελαγχολική, ἄρχισα ν' ἀντιλαμβάνωμαι πὼς εἶχα κάμει μιὰ ἐγκληματικὴ ἀπερισκεψία. Ἀφ' ἑτέρου, ἤμουν ἀναγκασμένος νὰ ὑφίσταμαι κάθε μέρα διάφορες ἐνοχλήσεις. Ὅλοι μὲ ρωτοῦσαν διαρκῶς τί γινόταν ὁ φίλος μου καὶ γιατὶ ἀργοῦσε ἡ ἀποστολὴ νὰ ξαναγυρίση. Εἶχα χάσει δηλαδὴ τὸ μυαλό μου, μὴ ξέροντας τί ψευτιὲς νὰ λέω στὸν καθένα.

Ἡ κατάστασις εἶχε γίνει πειὰ ἀφόρητη. Ἐπῆρα τότε τὴν ἀπόφασι νὰ καταφύγω σὲ ριζικὰ μέτρα. Ἕνα βράδυ ποὺ οἱ Ντονάτι ἔτρωγαν σπίτι μας, ἐγύρισα ἀπ' ἔξω γεμᾶτος συγκίνησι καὶ ταραχή. Μὲ ρώτησαν ἀνήσυχα τί εἶχα πάθει. Ἀσθμαίνοντας τότε τοὺς εἶπα πὼς εἶχα συναντήσει πρὸ ὀλίγου στὸ δρόμο ἕνα φίλο μου, ὁ ὁποῖος μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι ὁ Πεπῖνο Μπελλίνι πέθανε στὴν ἀποικία ποὺ ἔμενε, προσβληθεὶς ἀπὸ κίτρινο πυρετό!

Μόλις τὸ ἄκουσε αὐτὸ ἡ Μπιάνκα ἔγινε κατάχλωμη κι' ἔπεσε κάτω λιπόθυμη. Ἐτρομάξαμε ὥς ποὺ νὰ τὴ συνεφέρουμε. Ἀρρώστησε ἔπειτα κι' ἔμεινε πολλοὺς μῆνες στὸ κρεββάτι. Ἡ ἀτροσδόκητη εἴδησις τῆς ἔφερε κάποια ἐγκεφαλικὴ διατάραξι, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ ξεφωνίζη διαρκῶς διάφορες ἀσυνάρτητες φράσεις:

— Σῶστε τὸν Πεπῖνο μου!... Πνίγεται!... Πεθαίνει!...

Ἄλλοτε πάλι, ὅταν ἔβλεπε τὸν πατέρα της νὰ τὴν πλησιάζη στὸ κρεββάτι της καὶ νὰ τῆς χαϊδεύη ἁπαλὰ τὰ χρυσαφένια της μαλλιά, τοῦ ἔλεγε μὲ περίλυπη φωνή:

— Μὰ γιατὶ ἄργησες νὰ ξαναγυρίσης, Πεπῖνο μου;

Εὐτυχῶς εἶχε γερὴ κράσι κι' ἐθεραπεύθη, ὕστερ' ἀπὸ κάμποσον καιρό. Ἀπὸ τότε ὅμως, οὔτε γέλασε, οὔτε τραγούδησε πειὰ ποτέ. Ἔμεινε πιστὴ στὸν πεθαμένο ἀρραβωνιαστικό της.

Πολλὲς φορὲς τῆς δόθηκε εὐκαιρία νὰ κάμη καλὸ γάμο. Ποτέ της ὅμως δὲν ἐδέχτηκε. Γιατί, ποιὸς ἄλλος ἄνθρωπος θὰ μποροῦσε ν' ἀντικαταστήση τὸν Πεπῖνο της;

Τέλος, παρ' ὅλες τὶς ἀρνήσεις τῶν γονέων της, ἐσπούδασε νοσοκόμος, κι' ἔφυγε γιὰ τὶς ἀποικίες τῆς Ἀφρικῆς, γιὰ νὰ περιποιεῖται τοὺς ἀσθενεῖς ἀπὸ κίτρινο πυρετὸ στὰ νοσοκομεῖα.

Λίγες μέρες, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀναχώρησί της, ἔτυχε νὰ πάω σπίτι της. Πῆγα στὴν κρεββατοκάμαρά της, ἀλλὰ τοῦ κάκου προσπάθησα ν' ἀνακαλύψω τὴν ἐπίχρυση κορνιζοῦλα μὲ τὴ φωτογραφία τοῦ φανταστικοῦ μου φίλου. Ἡ μαμά της μὲ διαβεβαίωσε πὼς φεύγοντας ἡ Μπιάνκα, τὴν ἐπῆρε μαζύ της.

. . . . . .

Πᾶνε πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ἡ Μπιάνκα ξενητεύτηκε. Καὶ σκέφτομαι διαρκῶς: Κατέστρεψα, ἄραγε, τὴ ζωή της ἢ τῆς ἐχάρισα μιὰ αἰάνια γλυκειὰ πλάνη;

VITTORIO FARNESE

Εἶχε βάλει τὴ φωτογραφία πάνω σ' ἕνα τραπεζάκι στὴν κρεββατοκάμαρά της.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

— Τὸ διαμάντι ποὺ πέφτει στὴν κοπριὰ δὲν χάνει τὴν ἀξία του, ὅπως καὶ τὸ κουρέλι, ποὺ ὁ ἄνεμος τὸ σηκώνει ψηλά, δὲν χάνει, παρ' ὅλο τὸ ὕψος, τὴ μηδαμινότητά του.